

[Ernst Schmidt]

ning har menneskene da været til for planen? Det burde have været sådan, at det var planen, der var til for menneskene.

Det er det, fremskridtspartiet vil være med til at rette op på, og vi mener, at vi må tage fat straks. Vi mener, at der skal åbnes mulighed for, at erhvervslivet først og fremmest kan komme i gang, at erhvervslivet kan få mulighed for at sætte en ny produktion i gang. Man kan bare tænke på, hvad der ville være sket, hvis udviklingen ikke havde været hæmmet. Så er jeg sikker på, at mange af vore landbrugsbygninger, som nu ikke anvendes til direkte landbrugsformål, ville have været anvendt af mange nye små virksomheder, og det er jo det, vi trænger til.

Fremskridtspartiet har alle dage været imod by- og landzoneloven, og vi har hele tiden kæmpet for at mildne lovens følger. Vi vil gerne endnu en gang opfordre regeringen og alle partier her i folketinget til at gøre noget for, at den fejl, der blev begået over for landsbyerne, nu virkelig bliver rettet. Og at der er behov for at få fejlen rettet, fremgår jo tydeligt, hvis man følger med i, hvad der siges og skrives rundt om. Folk får mere og mere øjnene op for, at landsbyen ikke skal være et museum, men et levende sted.

Vi ser da også masser af foreninger dukke op, borgerforeninger, beboerforeninger, og jeg vil gerne her gøre opmærksom på en forening, nemlig Landsforeningen af Landsbysamfund, som jo er en direkte følge af, at landsbyerne og landsbysamfundene er blevet så dårligt behandlet. I et skrift, som foreningen har udgivet, der hedder »Herfra hvor vi bor«, er der et opråb til politikerne, og jeg vil gerne citere herfra:

»Kære politikere! I har et stort ansvar også for os ude på landet. Herfra hvor vi bor er vi villige til at være med til at bestemme, det har vi vist, og vi er villige til at være med til at tage ansvaret, hvis I vil delegere det ud til os. Det er nemlig naturligt for os, at disse to begreber hører sammen.

Her må vi have fælles interesser: I vil gerne have tilfredse vælgere og dermed gøre det så godt som muligt på de områder, hvor I er i stand til at bestemme. Og vi vil gerne hjælpe jer med at gøre det så godt som muligt inden for vores lokalsamfund.

Lav derfor en planlægning, der giver os gode lokale muligheder for at få den udvikling, vi gerne vil have. Lad os selv bestemme,

om vi skal have 10 nye boliger, 20 eller ingen. Lad os selv bestemme, om vi vil have nye virksomheder, og hvor vi synes de skal ligge. Vi har skoen på, og vi ved, hvor den trykker. Derfor bliver det nok bedre, hvis vi selv løser disse spørgsmål.

Naturligvis må I sætte nogle overordnede rammer, men de skal være så vide, at vi ikke straks løber panden imod en planlægningsmur, når vi søger om 5 nye boligudstyknin-ger eller en erhvervsgrund. Lad os dog trække på samme hammel.«

Det er en lovgivning, der tilgodeser dette, fremskridtspartiet går ind for, og vi vil henstille til regeringen, at den følger de intentioner, for når de er fulgt, så bliver der en gavnlig udvikling for hele landet.

Margrete Auken (SF):

I visse situationer er det heldigvis let at finde ud af, hvad man skal gøre, hvilken stilling man skal tage. Sådan en situation var vi i for en lille uge siden, da vi diskuterede Bar-sebäck herinde. Andre gange er det hundsvært.

For mig at se hører debatten her i dag hjemme i sidste afdeling. Men samtidig handler den om et emne, der i den grad er egnet til de hårde standpunkter. Krigen mellem centralisterne og landsbytosserne, som de vistnok kaldes dér, hvor slaget virkelig står, har ind imellem præget af en religionskrig. Tilsyneladende er landsplanredegørelsen af den forenklede slags, der omgående gør folk til frontkæmpere. Det, der er sket, er, så vidt jeg kan se, at man nu er blevet i stand til at samkøre den økonomiske og den fysiske planlægning, hvad man ikke har været før, og det gør man så med det gribende resultat, vi ser i dag. Økonomisk forsvarligt er det først og fremmest at satse på de store byer, dem med over 5.000 beboere. Såvel trafikken som energien, to meget omtålelige punkter i den øjeblikkelige situation, kræver denne bystørrelse for at give forsvarlige økonomiske resultater, siger de firkantede planlæggere.

Selv om jeg synes der er grund til at takke ministeren for hans opblødning af landsplanredegørelsen, er den opblødning dog så blød, at man ikke kan føle sig helt tryk ved, hvad der skal ske.